

JAARGANG 18

DECEMBER 2021

NR. 12 - 198

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Gevaccineerde en niet-gevaccineerde christenen

In de samenleving verhardten zich de standpunten en tekent zich steeds duidelijker een tweedeling af.

4 DE WARE AANBIDDERS

De Vader zoekt zulke personen die Hem aanbidden

‘God is een geest, en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid’ (Joh. 4:24).

6 PNIËL, DAT IS GOD ONTMOETEN

Genesis 32 - Slot

8 DE HEERE IS MIJN HERDER

8 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

9 WOORDSTUDIE

In verbinding met Paulus staan

Hebben wij behoefte anderen te laten delen in wat wij aan materiële zegen ontvangen hebben?

10 HET BOEK JESAJA

Deel 11 - De Heilige van Israël

11 KERST

Een boodschap uit Johannes 1

...toen ze het Kind in de kribbe zagen liggen, zagen ze voor het eerst Wie God was.

COLOFON

Doelstelling

‘Rechtstreeks’ is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: ‘...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus’ (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

‘Rechtstreeks’ is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van ‘Rechtstreeks’ zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

GEVACCINEERDE EN NIET-GEVACCINEERDE CHRISTENEN

Ger de Koning

In de gemeente in Rome waren stevige meningsverschillen over of je wel of niet bepaald voedsel mocht eten en of je wel of niet aan bepaalde dagen moest houden (Rom. 14:1-15:7). Paulus noemt dit 'twijfelachtige vragen' (Rom. 14:1). Het was maar hoe je ertegenaan keek. En dat had weer te maken met de achtergrond van de gelovigen. Sommigen, met een Joodse achtergrond, beriepen zich op wat God eens had gegeven aan Zijn aardse volk Israël. Zij voelden zich nog sterk verbonden met de godsdienst van de vaders. Anderen, met een heidense achtergrond, zeiden dat ze als christen niets met dit soort dingen te maken hadden.

Wat Gods Woord hier zegt, helpt ons bij het beoordelen van het verschil tussen gevaccineerde en niet-gevaccineerde christenen. In de samenleving verhardten zich de standpunten en tekent zich steeds duidelijker een tweedeling af. Dat mag in de (plaatselijke) gemeente van God niet zo zijn. Een gemeente waar alleen iemand wordt toegelaten als hij kan aantonen dat hij is gevaccineerd, genezen of recent negatief is getest, is geen gemeente van God.

De voors en tegens mogen tegen elkaar worden afgewogen, waarna ieder een eigen beslissing voor de Heer neemt. Afhankelijk van achtergrond en ervaring met covid kunnen de argumenten stevig worden neergezet. Dat mag, als het maar niet leidt tot een minachting van wie zich laat vaccineren of een veroordeling van wie zich niet laat

vaccineren. Het is zaak om elkaar vrij te laten in de keus waartoe iemand komt. Om het in de taal van Romeinen 14 te zeggen: de een laat zich vaccineren en dankt God en de ander laat zich niet vaccineren en hij dankt God.

Het belang van het gedeelte in Romeinen 14 en 15 is niet hoe we met *voedsel* en *dagen* en met *vaccineren* moeten omgaan, maar hoe we met *elkaar* moeten omgaan. We moeten elkaar aannemen in het besef dat de ander het doet of laat voor de Heer. Daarin ligt het motief. We komen voor onszelf tot een bepaalde conclusie, terwijl de ander tot een andere conclusie kan komen. Ieder zal in zijn eigen denken ten volle verzekerd voor het aangezicht van de Heer moeten zijn.

Als we hiervan uitgaan, zal er geen woordenstrijd ontstaan wanneer we met elkaar over deze verschillen praten. Ieder is persoonlijk verantwoording verschuldigd aan de Heer. Het valt op dat er in dit gedeelte vaak over de 'Heer' gesproken wordt. De ander staat onder *Zijn* gezag, niet onder het jouwe of het mijne, hij is 'andermans huisknecht' en aan Hem onderworpen (Rom. 14:4).

Even voor de goede orde: het gaat hier niet om verkeerde, zondige dingen zoals een zondige leefwijze of dwaalleer. Als we bij een ander verkeerde dingen zien, moeten we daar wel iets van zeggen. Dat doen we dan op grond van andere bijbelgedeelten. Hier gaat het om jouw en mijn persoonlijke geweten. Het geweten is geen volmaakt richtsnoer voor ons leven – dat is alleen het Woord van God –, maar God houdt er wel rekening mee en dat moeten wij tegenover anderen ook doen.

Het doel van alles is dat God de eer krijgt die Hem toekomt. Er kan een samen danken van God zijn als de harten samen naar Hem uitgaan en bij elkaar blijven in Zijn tegenwoordigheid. Als we met elkaar ruzie maken over allerlei dingen waarin we elkaar moeten verdragen, krijgt God niet de eer die Hem toekomt. Wanneer we elkaar leren verdragen, zal dat des te meer reden geven om God te verheerlijken.

Om elkaar echt aan te nemen moeten we ons goed indenken hoe Christus ons heeft aangenomen (Rom. 14:7). Hij heeft ons aangenomen zoals we zijn, terwijl Hij volmaakt wist hoe we ons zouden gedragen. Onze zonden heeft Hij voor eeuwig weggedaan door Zichzelf voor ons in de dood te geven. Maar we blijven onze eigenaardigheden houden. Dat was voor de Heer Jezus geen reden om ons af te wijzen. Hij nam ons aan, ondanks onze eigenaardigheden waarvan Hij wist dat die nog zo vaak bij ons naar buiten zouden komen. Naar dat voorbeeld behoren wij ook elkaar aan te nemen.

Namens de redactie, Ger de Koning

In de samenleving verhardten zich de standpunten en tekent zich steeds duidelijker een tweedeling af.

DE WARE AANBIDDERS

DE VADER ZOEKT ZULKE PERSONEN DIE HEM AANBIDDEN

Johannes 4:23

N.N.

Bent u wel eens in de Bijbel nagegaan wat echte eredienst is? Dan zult u merken dat de satan er goed in geslaagd is de christenen te laten vergeten wat hun positie is in de opgestane Christus. Namelijk dat wij volmaakt zijn gemaakt tot in eeuwigheid door één offerande (Hebr. 10:10, 14, 19). En dat wij voleindigd zijn in Hem, die het Hoofd is (Kol. 2:10). Wij hebben uit het oog verloren waartoe God ons werkelijk heeft geroepen. De tegenstander is namelijk voortdurend bezig de aandacht af te trekken naar andere dingen.

‘God is een geest, en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid’ (Joh. 4:24).

- *in geest*, daar passen dus geen menselijke uiterlijke vormen bij.
- *In waarheid*, de grondslag ervan moeten solide zijn en gebaseerd op Gods Woord.

Alleen op die manier kan God erdoor worden bevredigd en het offer van de aanbidder als welgevallig aannemen. De zonde moet geen recht meer hebben op de aanbidder. Dat betekent niet alleen dat de *zonden* van de aanbidder vergeven moeten zijn, maar dat de *zonde* zelf moet zijn weggedaan. En dat moet op zo’n volmaakte manier gebeuren dat de aanbidder geheiligd is en geschikt gemaakt voor de tegenwoordigheid van God. Hij wordt zelfs uitgenodigd om in te gaan in het heiligdom, de ware plaats van zijn eredienst.

We spreken dan niet zoals in het beeld van de tabernakel over de voorhof en ook niet over het heilige, waar alleen de priesters recht hadden om te komen. Maar we spreken over het heilige der heiligen, waar zoals in het beeld van de tent van ontmoeting in de woestijn, alleen de hogepriester eenmaal per jaar kon binnengaan. Wat een reiniging was er nodig om die toegang te verwerven! Het geheim van dit wonderbare voorrecht is dat de aanbidder niet ingaat in het heiligdom als gezien in zichzelf, maar als gezien *in Christus*. Het oordeel van God over de zonde is uitgevoerd. *Christus* heeft dit oordeel ondergaan, Hij ‘*die geen zonde heeft gedaan en geen bedrog werd in Zijn mond gevonden (...), die Zelf onze zonden in Zijn lichaam heeft gedragen op het hout, opdat wij, voor de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid leven*’ (1 Petr. 2:22-24). Hij was het volmaakte offer, Degene die onze plaatsvervanger kon zijn doordat Hij zonder zonde was. Hij heeft de beker van het oordeel van God tot op de bodem leeggedronken in onze plaats. Op die manier is er geen enkel aspect van de gerechtigheid van God waaraan niet is voldaan door Zijn werk.

Op het kruis is de oude mens voor altijd als verdorven opzijgezet; hij is zonder hoop, dood in zijn zonden. De dood van Christus is de voltrekking geweest van het vonnis van

God over de mens als kind van Adam en over alles wat hem toebehoort. Het leven van Adam wordt gezien als beëindigd, en geheel ongeschikt tot enig goed. Dit feit geeft een volkomen rust aan de gelovige! Voor altijd afscheid te kunnen nemen van het ‘ik, ellendig mens’ (Rom. 7:24). Ik mag hem achterlaten in het graf van Christus. Ik heb het recht hem voor dood te houden, omdat God hem zo beziet (Rom. 6:3-11). Het lichaam van de zonde is tenietgedaan en de zonden die ik heb begaan zijn vergeven. Ik ben bevrijd van dit lichaam van de dood (zie ook Kol. 2:11-15). Dit alles is volbracht op het kruis, volbracht door een Ander. Als wij geloven in Christus en in Zijn verzoeningswerk, worden wij door God geplaatst in dezelfde positie als Christus.

Maar wat zien we nog meer? De schuld is betaald. Wat gebeurt er met de schuldenaar? De laatste hebben we als gestorven gezien. Is dat alles? Nee, hij is een nieuw leven begonnen, terwijl van het oude niets is overgebleven. Het is een nieuw leven van begin tot eind. Christus is de Maatstaf van dit nieuwe leven. ‘*Want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood*’ (Rom. 8:2). ‘*Maar als Christus in u is, dan is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de Geest is leven vanwege de gerechtigheid*’ (Rom. 8:10). ‘*En dit is het getuigenis: dat God ons eeuwig leven heeft gegeven, en dit leven is in zijn Zoon*’ (1 Joh. 5:11). ‘*Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God*’ (Kol. 3:3).

Maakt dat ons niet geschikt om in te gaan in het heiligdom? Zeker, we kunnen nu naderen door Hem die is opgestaan. God heeft ons immers ‘*mee opgewekt en mee doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus*’ (Ef. 2:6). Dat is de ware plaats van onze eredienst. Er is geen andere, geen lagere plaats. Kunnen wij Christus een lagere plaats geven? Ziet u Hem op een andere plek? Kan God ons, in Hem, zien op een andere plaats? Nee, want het zou Hem onteren en Zijn waarde kleineren, als Hij die plaats niet innam.

Als iemand ongeschikt is om zijn plaats als aanbidder in te nemen, dan doet hij het volgende:

1. Of hij houdt rekening met de oude natuur, die hij niet als verdorven heeft geoordeeld, en houdt zich daarmee bezig.
2. Of hij waardeert het werk en de Persoon van Christus niet op de juiste wijze.

Probeer niet de duisternis en het licht met elkaar te vermengen. Nee, doe het licht aan, dat God heeft laten stralen in Christus; en laat het kruis u scheiden van de duisternis. Dit is in het oog van God en Zijn Woord al een voldongen feit: ‘*Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden. En alles is uit God, die ons met Zichzelf heeft verzoend door Christus en ons de bediening van de verzoening heeft gegeven*’ (2 Kor. 5:17-18).

Wat is dat kostbaar: ‘het oude is voorbijgegaan’. Laten we daar eens verder over nadenken. Het is voorbij, weggedaan, geëindigd voor altijd. Niet alleen de zonden, maar ook de *oude dingen*. Dat wil zeggen alles wat wij bezaten als behorend tot de oude mens, Adam. Een totale verandering heeft plaatsgevonden. *Alles* is nieuw geworden. En bovendien: *alles is uit God*. Er is niets dat nog bij het oude hoort, alles is nieuw geworden en van goddelijke oorsprong. Dat is wonderbaar, maar het onveranderlijke Woord van God zegt het.

De eigen gevoelens, ervaringen, twijfels, redeneringen kunnen hierin geen verandering brengen. God zegt het. Hoe is dat mogelijk? Het antwoord hierop is dat *God* het heeft mogelijk gemaakt door de oude mens te oordelen en mij een nieuw leven in Christus te geven. Waarom? De reden hiervoor is Zijn barmhartigheid, genade en liefde: *'(...) opdat Hij in de komende eeuwen de uitnemende rijkdom van Zijn genade zou betonen in goedertierenheid over ons in Christus Jezus'* (Ef. 2:7); *'(...) opdat nu aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten door de gemeente de veelvoudige wijsheid van God bekend gemaakt wordt'* (Ef. 3:10).

Wie oogst de vrucht van dit alles? Natuurlijk de gelovige. Maar hij niet alleen! Zou God zaaien en niet oogsten? Zouden we God beroven van wat Zijn deel is in dit werk? Zouden we Hem de dankbaarheid, vreugde en lof van onze harten niet brengen? In de geschiedenis van de verloren zoon in Lukas staat: *'Laten wij eten en vrolijk zijn'*; en *'wij nu moesten vrolijk en blij zijn'* (Luk. 15:23, 32). Dan gaat het niet om de verloren zoon alleen. Nee, het betreft de blijdschap van de *vader*. En deze vader zoekt hen die op dezelfde wijze blij met hem kunnen zijn.

Zo zoekt ook de hemelse Vader ware aanbidders, die Hem zullen aanbidden in geest en waarheid. Hij zoekt zulke personen die Hem aanbidden. *'Laten wij dan door Hem voortdurend een offerande van lof brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die Zijn naam belijden (...) want in zulke offers heeft God een welbehagen'* (Hebr. 13:15). *'Word vervuld met de Geest, en spreek tot elkaar in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, zingend en jubelend in uw*

hart tot de Heer, en dank te allen tijde voor alles de God en Vader in de naam van onze Heer Jezus Christus' (Ef. 5:19-20).

Wat is de eerste vrucht van het lijden, die in Psalm 22 wordt genoemd? Het is: *'Ik zal Uw naam aan Mijn broeders verkondigen, in het midden van de gemeente zal Ik U lof zingen'* (vs. 23). Nu zijn wij die vroeger veraf waren, nabij gebracht door het bloed van Christus. Want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader (Ef. 2:13, 18). Wij zijn thuis bij Hem. De Vader verheugt Zich en zegt als het ware: *'Wees blij met Mij'* (Luk. 15:6).

De brieven beginnen vaak met een zin zoals: *'Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus'*. Dat is ware eredienst. Wat zou het hart van God anders kunnen voldoen? Stel dat u als gezin aan een volle, gedekte tafel zit en alles wat men maar kan wensen staat erop, en dat de kinderen dan eerst om *andere* dingen gaan vragen. Je zou toch denken dat ze echt dankbaar zijn voor wat er op tafel staat? Onze aanbidding, lof en dank aan God behoort op de eerste plaats te staan. Natuurlijk mogen we alles vragen, en we kunnen niet zonder het gebed. Maar laten we dat niet in de plaats stellen van wat God zoekt.

Bron: Le Messenger Évangélique 1924-189

Komt laten wij aanbidden

Waar is de koning der Joden die geboren is? Want wij hebben zijn ster gezien in het oosten en zijn gekomen om Hem te aanbidden...

... Toen zij nu de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde. En toen zij het huis waren binnengegaan, zagen zij het kind met Maria, zijn moeder, en zij vielen neer en aanbaden het.

PNIËL, DAT IS GOD ONTMOETEN

GENESIS 32 - SLOT

Hugo Bouter

Het geheim van Jakobs overwinning

Laten wij nu verder overdenken hoe Jakob de overwinning behaalde in zijn worsteling met God. Jakob heeft over enorme lichamelijke kracht beschikt, want de urenlange worsteling bleef onbeslist, totdat de Man zijn heupgewricht aanraakte, zodat Jakobs heupgewricht ontwricht werd (vs. 25). De Engel is een verschijning van Christus vóór de vleeswording, zoals vaker in de Schrift het geval is.

Hierdoor werd het Jakob onmogelijk gemaakt nog door te gaan met worstelen. Het enige wat hij kon doen, was zich vastklemmen aan de Man Die met hem worstelde. Deze zei dan ook: 'Laat Mij gaan, want de dageraad is aangebroken'. En daarop antwoordde Jakob: 'Ik zal U niet laten gaan, tenzij U mij zegent' (vs. 26). Vergelijk het motet van Bach, dat hierop is gebaseerd: Ich lasse dich nicht, du segnest mich denn.

Jakob werd getroffen in zijn heupgewricht, de zetel van zijn kracht. De heup wordt in de Schrift altijd gezien als de zetel van de menselijke kracht en ook van de vruchtbaarheid. Een voorbeeld hiervan is Psalm 45, waar tegen de Messiaanse Koning wordt gezegd: 'Gord Uw zwaard aan de heup, o Held'. Juist op die plek werd Jakob geraakt, zodat hij moest erkennen volkomen machteloos te zijn. Er bleef voor hem niets anders over dan de worsteling te staken en zijn Tegenstander om genade te bidden.

Dat dit inderdaad het geval was, blijkt duidelijk uit de woorden van de profeet Hosea. God had een rechtsgeding met Zijn volk, evenals Hij dat met Jakob had gehad, en het volk moest lering daaruit trekken: 'De HEERE heeft een rechtszaak met Juda. Hij zal Jakob vergelden naar zijn wegen, Hij zal zijn daden op hem doen terugkeren. In de moederschoot pakte hij zijn broer bij de hielen; in zijn kracht streed hij met God. Hij streed met de Engel en overwon; wenend vroeg hij Hem om genade. In Bethel vond Hij hem, en daar sprak Hij met ons, namelijk de HEERE, de God van de legermachten, HEERE is Zijn gedenknaam. En u, bekeer u tot uw God. Houd u aan goedertierenheid en recht, en zie voortdurend uit naar uw God' (Hos. 12:3-7).

Wenend vroeg hij Hem om genade

Hier vinden wij het geheim van Jakobs overwinning: hij weende en smeekte God om genade. Toen zijn eigen wil en zijn eigen kracht waren gebroken, bleef er maar één uitweg over, namelijk *de roep om genade*. En dat is altijd de weg tot zegen en tot overwinning. Als wij een beroep doen op Gods ontferming, opent dat de weg naar Zijn hart. Wij zien onszelf dan in het juiste licht en beseffen dat wij volkomen

afhankelijk zijn van Gods genade. Dat is het moment waarop God gaat handelen. De roep om genade zet de hemel in beweging.

Wij zien daarvan ook vele voorbeelden in de Evangeliën. Vaak horen wij de mensen roepen: 'Ontferm U over ons, Zoon van David!' En deze smeekbeden worden altijd beantwoord. Het is alsof de Heere geen weerstand daaraan kan bieden. Hij is met ontferming bewogen over onze hulpeloosheid. Maar dan moeten wij die *machteloosheid* wel erkennen! Dat punt had Jakob hier inderdaad bereikt, nadat zijn eigen kracht was gebroken en hij zich alleen nog kon vastklemmen aan de Man die met hem worstelde.

Met de gelovige in Romeinen 7 gaat het niet anders. Als hij op het dieptepunt is gekomen en de worsteling moet opgeven, horen wij de dringende noodkreet: 'Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?' Maar dan volgt onmiddellijk ook het gelovige antwoord: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Heere' (vs. 24-25). In het bewustzijn van eigen machteloosheid ziet hij dat er maar één oplossing is: de hulp moet van boven komen. Hij is afhankelijk van genade, van dat wat *God* in Christus tot stand heeft gebracht. Langs die weg wordt de 'overwonnene' een 'overwinnaar', een dankbaar mens die God prijst voor het heil dat *Hij* heeft bewerkt.

Pniël en Bethel

De woorden van de profeet Hosea laten ons ook zien dat de ervaring van Pniël niet op zichzelf staat. Pniël is een voorbereidende ervaring voor Bethel. Daarom noemt Hosea beide plaatsen in één adem: 'Hij streed met de Engel en overwon; wenend vroeg hij Hem om genade. In *Bethel* vond Hij hem, en daar sprak Hij met ons' (Hos. 12:5). Dit is des te opmerkelijker, omdat uit het verhaal in Genesis blijkt dat er nog heel wat dingen gebeurden, voordat Jakob werkelijk de weg terugvond naar Bethel. Maar het is alsof God die droevige ervaringen uit het leven van Jakob hier niet meetelt. Hier gaat het alleen om deze hoogtepunten: Pniël en Bethel.

Pniël, de plaats waar wij leren onszelf volledig te veroordelen en niets meer van onszelf te verwachten, maakt ons geschikt om God te ontmoeten in Bethel. Als wij onszelf in het ware licht hebben leren zien, zijn wij door genade in staat in het licht van Gods tegenwoordigheid te verkeren en voor altijd te wonen in Zijn huis.

Een nieuwe schepping

Na Pniël was Jakob niet meer dezelfde; hij was een ander mens geworden. Vandaar dat hij een naamsverandering onderging: 'Uw naam zal voortaan niet meer Jakob luiden, maar Israël' (Gen. 32:28). Jakob betekent: 'die de hiel vasthoudt'; daarvan is de betekenis afgeleid die zijn karakter en handelwijze tekende: 'hielengrijper', 'bedrieger' (Gen. 25:26; Hos. 12:4). Israël daarentegen betekent: 'vorst Gods', 'strijder Gods'; want hij had met God en met mensen gestreden en had overwonnen.

Deze nieuwe naam markeerde een nieuw begin in het leven van Jakob. Dat is in de Schrift steeds zo, als iemand een nieuwe naam krijgt. Ik wil daarvan nog twee voorbeelden noemen: Simon Petrus in het Nieuwe Testament, en Abraham in het Oude Testament. Simon kreeg zijn nieuwe naam Petrus (d.i. 'steen'), toen hij de Heere Jezus ontmoette

en in Hem geloofde. Hij veranderde van een dode zondaar in een levende steen, die geschikt was voor de opbouw van het huis van God (Joh. 1:43; 1 Petr. 2:5).

Het tweede voorbeeld is de naamsverandering van Abram in Abraham, bij de instelling van de besnijdenis (Gen. 17). De besnijdenis symboliseerde het feit dat er iets nieuws tot stand gekomen was. Abram was nu Abraham geworden. De oude mens was verdwenen en er was een nieuwe mens herrezen. Dat is immers de symbolische betekenis van de besnijdenis: het afleggen van de oude mens, het verdwijnen van de oude mens in de dood, namelijk de dood van Christus (Kol. 2:11).

Met Jakob ging het hier net zo. Om de taal van het Nieuwe Testament ook op hem toe te passen: de oude Jakob daalde neer in het graf en er verrees een nieuwe mens, een nieuwe schepping: Israël. Er brak een nieuwe dag aan: 'En de zon ging over hem op, toen hij door Pniël gegaan was; hij ging echter mank aan zijn heup' (Gen. 32:31). Hij begon een nieuw leven in de blijdschap van een nieuwe relatie met God. Het oude leven in de kracht van zijn eigen wil was verleden tijd en hij begon een nieuw bestaan als een kind van God. Jakob werd telkens herinnerd aan zijn zwakheid en zijn totale afhankelijkheid van God, doordat hij mank ging aan zijn heup.

De nieuwe mens aandoen

Omdat we de geschiedenis van Jakob willen lezen in het licht van het Nieuwe Testament, moeten wij nog nader ingaan op enkele nieuwtestamentische begrippen die spreken over de levensvernieuwing die aan het licht is gebracht door het Evangelie. Toen de volheid van de tijd was gekomen en Christus was verschenen, kon er pas een nieuwe mens tevoorschijn komen.

Wij hebben al enkele uitdrukkingen genoemd: een nieuwe mens, een nieuwe schepping. De uitdrukking 'de nieuwe mens' komt alleen voor in Efeziërs en Kolossenzen, en wordt steeds in het enkelvoud gebruikt (Ef. 2:15; 4:24; Kol. 3:10). In tegenstelling tot de oude mens, het mensentype in de lijn van Adam, is er nu een nieuwe mensensoort waarvan de opgestane Christus – de laatste Adam – het Hoofd is. Wij hebben als gelovigen de oude mens, alles wat ons kenmerkte als nakomelingen van de gevallen Adam, afgelegd en de nieuwe mens aangedaan, die de kenmerken van Christus vertoont.

De nieuwe mens is de vrucht van Christus' dood en opstanding. Hij is Gods maaksel en hij is in overeenstemming met God, in ware gerechtigheid en heiligheid geschapen. Hij is in het bezit van de kennis van goed en kwaad (in tegenstelling tot Adam vóór de val), maar hij is niet onderworpen aan de macht van het kwaad (in tegenstelling tot Adam na de val). Hij wordt gekenmerkt door ware gerechtigheid en heiligheid, dus door het afwijzen van het kwaad en het bestand zijn tegen de invloed ervan. Hij beantwoordt aan Gods gedachten en vertoont de kenmerken van de goddelijke natuur (zie ook Ef. 1:4 en 2 Petr. 1:4).

De nieuwe mens vormt een groot contrast met de oude mens, die in de dood van Christus zijn einde gevonden heeft. Het is een nieuwe, andersoortige mens (kainos = totaal nieuw van aard). Hij vertoont niet het beeld van Adam, maar van Christus. Het is ook een nieuwe, pasgeboren mens

(neos = nieuw qua tijd, van recente datum). Hij vertoont niet het aloude, bekende beeld van de eerste mens maar het nieuwe, frisse beeld van de opgestane Heere.

Onze oude mens is met Christus gekruisigd, zegt Romeinen 6:6. Daar gaat het erom dat dit iets is dat door God tot stand gebracht is in de dood van Christus. Maar in Efeziërs en Kolossenzen ligt het accent anders. Daar staat dat wij de oude mens hebben afgelegd, hem hebben uitgedaan, en de nieuwe hebben aangedaan. Daar is het dus actief: wij hebben zelf de oude mens veroordeeld en ingezien dat hij in de dood van Christus zijn einde heeft gevonden, en daarop de nieuwe aangedaan. Wij hebben ons in het geloof vereenzelvigd met de gestorven en opgestane Christus.

Maar dat moet in de praktijk van het leven worden waargemaakt. Vandaar dat wij met dit uitgangspunt de volgende vermaningen horen: 'Leg daarom af (...) en doe dan aan'. Wij hebben de oude mens verworpen en de nieuwe mens verkozen. Wij hebben de oude mens afgelegd en de nieuwe aangedaan, en dit ook tot uitdrukking gebracht in de doop (Gal. 3:27). Dan is het vanzelfsprekend dat wij niet langer overeenkomstig de oude maar volgens de nieuwe mens leven, zodat de kenmerken van de nieuwe mens in ons leven openbaar worden. Dan zullen wij dus in praktische zin Christus aandoen en het vlees niet verzorgen om aan zijn begeerten te voldoen (Rom. 13:14).

De nieuwe mens is niet onafhankelijk. Hij heeft een richtsnoer, een norm, en die is van heel bijzondere aard. Die norm bestaat namelijk niet uit een aantal voorschriften, een aantal geboden en verboden, maar uit een *Persoon*. Christus Zelf is de norm, de leefregel voor de christen. En ook God de Vader wordt als de norm voor de christen genoemd. De nieuwe mens is immers overeenkomstig Hem geschapen. Daarom worden de gelovigen ertoe opgeroepen 'navolgers van God' te zijn, als geliefde kinderen (Ef. 5:1). Wij zien dan ook dat de beide wezenskenmerken van God in Zijn kinderen gezien worden: liefde en licht (Ef. 5:2, 8).

In de brief aan de Kolossenzen vinden wij ook dat de nieuwe mens een Maatstaf, een Voorbeeld heeft. Daar wordt van de nieuwe mens gezegd, dat hij vernieuwd wordt tot kennis naar het beeld van Hem Die hem geschapen heeft (Kol. 3:10). En uit het verband met vers 11 en ook met Kolossenzen 1 kunnen wij opmaken dat hier Christus als de Schepper van de nieuwe mens wordt beschouwd. In de hele brief gaat het immers om de heerlijkheid van Christus, omdat de Kolossenzen gevaar liepen niet aan Hem vast te houden.

Christus is dus onze Leefregel, het Voorbeeld waarnaar wij veranderd worden en waardoor de innerlijke mens van dag tot dag 'vernieuwd' wordt (2 Kor. 3:18; 4:16). Zo wandelen wij in 'nieuwheid' van leven, dienen wij in 'nieuwheid' van de geest en worden wij veranderd door de 'vernieuwing' van ons gemoed (Rom. 6:4; 7:6; 12:2). Wij leven een opstandingsleven in het licht van de opgestane Heere (Ef. 5:14; 1 Thess. 5:4-5), evenals de zon over Jakob opging en hij zijn wandel voortzette in het licht van een nieuwe dag.

*De Zoon van God heeft overwonnen,
want Hij stond op uit dood en graf.
Nu is de nieuwe dag begonnen
voor ons aan wie Hij 't leven gaf.*

DE HEERE IS MIJN HERDER

Jan van Buren

De Psalmen 22, 23 en 24 staan in een bijzondere volgorde. In Psalm 22 wordt de Heere Jezus beschreven als de Goede Herder, Die in het verleden Zijn leven heeft overgegeven voor Zijn schapen (Luk. 15:1-7; Joh. 10:11). In Psalm 23 zien we Hem in de huidige tijd als de Grote Herder van de schapen, Die door God uit de doden is teruggebracht en nu leeft voor de Zijnen (Hebr. 13:20-21). In Psalm 24 zien we Hem als de Heere Zelf, Die straks als de Opperherder in majesteit zal terugkeren (1 Petr. 5:4).

In Psalm 23 vinden we de bijzondere zorg van Jahweh als de Herder van Zijn volk Israël. Hier ontdekken we Zijn karakter in de acht namen waarmee Hij Zichzelf heeft bekendgemaakt. Het geheel van de psalm beschrijft Hem als de *Heere Zebaoth*, de Heere van de legermachten (1 Sam. 1:3). Hij is het Die alles bestuurt en de plannen van God uitvoert. Verder vinden we in elk vers details die ons herinneren aan de glorie van Zijn Persoon.

1. *Jahweh Roï*: de Heere is mijn Herder (Ps. 23:1). Omdat Hij *mijn* Herder is, kan ik zeker zijn dat het mij als Zijn schaap aan niets zal ontbreken. Als geen ander weet Hij wat ik nodig heb, en Hij zorgt hiervoor (vs. 1).
2. *Jahweh Jireh*: de Heere zal voorzien (Gen. 22:14). Hij doet mij neerliggen in grazige weiden en Hij voert mij naar stille wateren. Hij geeft zowel *voedsel*, *levenskracht*, als *rust* voor mijn ziel (vs. 2).
3. *Jahweh Rofega*: de Heere is mijn Heelmeester (Ex. 15:26). Hij verkwikt mijn ziel door innerlijk herstel van geestelijke verwondingen (vs. 3a).

4. *Jahweh Tsidkenoe*: de Heere onze gerechtigheid (Jer. 23:6). Hij geeft mij *leiding* op de levensweg door mij te leiden in het spoor van de gerechtigheid, zodat ik in Zijn voetstappen wandel als iemand die door God *gerechtvaardigd* is. Het is omwille van Zijn Naam, als een *levensdoel* (vs. 3b).
5. *Jahweh Sjalom*: de Heere is vrede (Richt. 6:24). Al ging ik door een dal van de schaduw van de dood, ik zou geen kwaad vrezen. Want U bent met mij, Uw stok en Uw staf vertroosten mij. Daarom kan ik in de moeilijkste omstandigheden *vrede* in het hart hebben. Hij is immers erbij om mij *te beschermen* en te *troosten* (vs. 4a).
6. *Jahweh Nissi*: de Heere is mijn banier (Ex. 17:15). Voor de ogen van mijn tegenstanders maakt Hij voor mij een tafel klaar. Hij zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over. Ik mag Zijn *gemeenschap* ervaren in de *overwinning* die Hij schenkt. Door de zalving en de vervulling met de *Heilige Geest* vloeit mijn hart en mijn mond over van *blijdschap* (vs. 5).
7. *Jahweh Sjamma*: de Heere is aldaar (Ezech. 48:35). Ik zal in het huis van de Heere blijven tot in lengte van dagen. Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven. Een *eeuwige* en *heerlijke toekomst* wacht mij bij Hem in de hemel, en hier op aarde mag ik elke dag Zijn *genade* ervaren en zo met en voor Hem leven (vs. 6).

Samengevat bevat Psalm 23 het geheim van drie belangrijke dingen:

- een gelukkig leven: mij ontbreekt niets (vs. 1).
- een gelukkig sterven: al ga ik door het dal van de schaduw van de dood, U bent bij mij (vs. 4).
- een gelukkige eeuwigheid: ik zal altijd in het huis van de Heere blijven (vs. 6).

Wat een bijzonder voorrecht is het zelf een schaap van de Goede Herder te zijn, en als onder-herder ook andere schapen te mogen dienen. Wat een zegen om onder Zijn hoede te leven en eenmaal Hem als de Opperherder te ontmoeten, die eens Zijn leven voor ons heeft overgegeven.

BESTUDEER DE SCHRIFTEN

Vragen

Antwoorden

1. Wie is de tweede vrouw die bij name wordt genoemd in de Bijbelse geschiedenis?
2. Hoe heette de vrouw van de priester Aäron?
3. Uit welke stam kwam de profetes Anna?

1. Ada, de eerste van de beide vrouwen van Lamech (Gen. 4:19).
2. Eliseba, de zuster van Nahesson, de leider van Juda (Ex. 6:22; Num. 1:7).
3. De stam Aser (Luk. 2:36).

WOORDSTUDIE

IN VERBINDING MET PAULUS STAAN

Gerard Kramer

'U weet ook zelf, Filippenzen, dat in het begin van het evangelie, toen ik van Macedonië was vertrokken, geen gemeente in rekening van uitgave en ontvangst met mij in verbinding heeft gestaan dan u alleen.'

In Filippenzen 4:15 schrijft Paulus de gelovigen in Filippi dat, toen hij van Macedonië was vertrokken, geen gemeente in rekening van uitgave en ontvangst met hem *in verbinding heeft gestaan* dan zij alleen. Voor het begrip 'in verbinding staan', oftewel 'partnerschap', gebruikt Paulus het Gr. woord *koinoneoo*, dat letterlijk 'gemeenschap hebben met', 'deelnemen aan' betekent. Dit werkwoord is verwant met het woord *koinoonia*, dat als basisbetekenis 'gemeenschap' heeft. Het merkwaardige is dat beide woorden ook iets met het begrip 'collecte' en 'collecteren', dus met ons geefgedrag, te maken kunnen hebben.

Verbinding hebben → meedelen

We gaan eerst kijken naar het woord *koinoneoo*. Dit woord heeft twee interessante betekenissen, die tegelijk van kracht kunnen zijn:

1. A laat B delen in iets wat A heeft;
2. A laat B delen in iets wat B eerst niet had.

Het zal duidelijk zijn dat in (1) het accent meer op de gever, en in (2) meer op de ontvanger ligt. Toch resulteren beide situaties in een 'samen doen / genieten', een vorm van 'gemeenschap of verbinding hebben'. Uiteindelijk hebben A

en B hetzelfde deel. Dit is terug te zien in de beide volgende Schriftplaatsen:

Romeinen 12:13 *'Deelt mee* voor de behoeften van de heiligen';

Galaten 6:6 *'En laat hij die in het woord wordt onderwezen, hem die onderwijst van alle goede dingen meedelen'*.

Verbinding → bijdrage, gemeenschap, gave, mededeelzaamheid

Vervolgens bestuderen we het verwante *koinoonia*. Dit woord geeft een nauwe verbinding, een nauw contact aan tussen A en B op basis van wederzijdse belangen, alsook de houding die interesse toont in dit nauwe contact:

Romeinen 15:26 *'Want Macedonië en Achaje hebben goed gevonden een zekere bijdrage te doen voor de armen onder de heiligen die in Jeruzalem zijn'*;

2 Korinthiërs 8:4 *'... ons met veel aandrang smeekten om deze gunst en de gemeenschap in de dienst aan de heiligen'*;

2 Korinthiërs 9:13 *'[wegens] de liefdadigheid van de gave aan hen en aan allen'*;

Hebreeën 13:16 *'En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet'*.

De praktijk

Hoe geven wij? Hebben wij behoefte anderen te laten delen in wat wij aan materiële zegen ontvangen hebben? Dan zijn we ons ervan bewust dat we ontvangen hebben 'om goed te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig te zijn en mededeelzaam' (1 Tim. 6:18).

Of wordt ons geefgedrag bepaald door de nood, het gebrek dat we bij anderen opmerken, en waarin wij willen voorzien? Dan constateren we dat er een nood, een behoefte is, en reageren daarop (zie 2 Kor. 9:12). Beide situaties zullen voor ons herkenbaar zijn en kunnen elkaar afwisselen. Wat overeind blijft, is dat geven een geweldige zegen met zich mee brengt. God heeft een blijmoedige gever lief (2 Kor. 9:7)!

Hebben wij behoefte anderen te laten delen in wat wij aan materiële zegen ontvangen hebben?

HET BOEK JESAJA

DEEL 11 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 26 - Lofzang van de verlost

Verzen 1-7. Jeruzalem is 'een sterke stad', omdat de sterke God daar is. Daarover zal het verlore volk in het duizendjarig Vrederijk zingen. Dit is 'het rechtvaardige volk', dat is bevrijd van de vijanden en in de Messias gelooft. Zij hebben op God vertrouwd en zullen op Hem blijven vertrouwen; ze zullen in hun vertrouwen standvastig zijn. Daardoor hebben ze volkomen vrede, innerlijke rust (vgl. Fil. 4:6-7). Door deze ervaring kunnen ze anderen bemoedigen altijd op God te vertrouwen (vers 4). Als gevolg daarvan gaat de rechtvaardige het pad dat ook de ware Rechtvaardige heeft bewandeld, hij wandelt in gemeenschap met Hem.

Verzen 8-9. Ook toen de oordelen van de Grote Verdrinking over de aarde zijn gegaan, hebben de rechtvaardigen naar de Messias uitgezien. Hun zielsverlangen is uitgegaan naar Zijn Naam, dat die zou worden geheiligd (Matt. 6:9); en ook naar Zijn gedachtenis, d.i. naar Zijn daden van uitredding in het verleden. Dat heeft hun vertrouwen voor de toekomst gegeven. Het verlangen van hun ziel is op Hem gericht, op Zijn Persoon en Zijn daden.

Verzen 10-15. Over de goddelozen is het vuur van Gods oordeel gekomen (verzen 10-11). Over het overblijfsel komt vrede, omdat de HEERE in het land is (vers 12). De volken die over hen hebben geheerst, zijn voorgoed verslagen. Daartegenover staat de vermeerdering van Gods volk (vers 15), tot verheerlijking van de HEERE.

Verzen 16-21. Gods volk herinnert zich hun uiterste hulpeloosheid om zichzelf te bevrijden. Ze zijn echter erop blijven vertrouwen dat God Zijn beloften houdt, en dat Hij ze vervult in de opstanding (Hebr. 11:39-40; Job 19:25-27). De Heere Jezus zal dan op aarde verschijnen. Hij zal alle zonden aan het licht brengen en oordelen. Christus, de Rechtvaardige, zal komen en zegeviëren. Hij heeft het laatste woord.

Jesaja 27 - Israël verlost

Verzen 1-5. 'Op die dag' – zie ook de verzen 2 en 12 –, dat is de dag waarop de HEERE komt om de aarde door oordeel te zuiveren van demonische machten (zie Jes. 26:21). Als gevolg daarvan klinkt er opnieuw een profetisch lied, waarin de vreugde van de HEERE over Zijn volk tot uiting komt. Wie vrede met God sluit door het geloof in Christus (Rom. 5:1), ontkomt aan Zijn toorn.

Verzen 6-9. Als Christus regeert, zal Israël bloeien en groeien. Voor ons, voor de gemeente, geldt dat wij vrucht voor de Vader zullen dragen (Joh. 15:16).

Verzen 10-11. Deze verzen laten zien dat tuchtiging nodig is om die vrucht te bewerken (Hebr. 12:11).

Verzen 12-13. Als de tucht tot berouw en bekering heeft gevoerd, zal God de leden van Zijn volk één voor één verzamelen en hen uit de verstrooiing onder de volken terugbrengen naar Jeruzalem. Niet één zal achterblijven of vergeten worden. Het is de voltooiing van de wederopstanding van Israël als het volk dat zolang begraven heeft gelegen en vertrapt is (Jes. 26:19). Dan zullen ze zich in aanbidding 'voor de HEERE neerbuigen op de heilige berg te Jeruzalem'.

Jesaja 28 - Wee de trotse kroon

Verzen 1-4. Deze verzen beschrijven hoe Assyrië Samaria onder de voet zal lopen en hun trots zal vertrappen. Het zal terloops gebeuren, met de snelheid waarmee men een vroege vijg ziet, die plukt, in de mond stopt en doorslikt – en hij is er niet meer. Wij zouden zeggen: hap, slik, weg. Deze verzen zijn vervuld in 622 v. Chr.

Verzen 5-6. Hier verplaatst de profeet ons naar de eindtijd. Op de bedreiging voor de afvalligen volgt weer de bemoediging voor de getrouwen, het overblijfsel, 'de rest van Zijn volk'. De HEERE Zelf zal voor hen 'een schitterende kroon en sierlijke krans' zijn. Dit is een veelzeggende tegenstelling met de 'trotse kroon' van vers 1.

Tegen de leiders van Jeruzalem

Verzen 7-10. Jesaja spreekt hier over het zuidelijke rijk Juda, en meer speciaal over de leiders van Jeruzalem. Hij hekelt in krasse bewoordingen de liederlijke levensstijl die zij erop na houden. Zij menen dat zij de verlichte intellectuelen van hun tijd zijn, terwijl ze niet beseffen dat ze dwaas en kinderlijk zijn.

Verzen 11-13. Omdat ze niet luisteren, vervolgt Jesaja met een aankondiging van *oordeel*. Als ze niet naar de duidelijke taal van de profeet willen luisteren, maar daarover schampere opmerkingen maken, zal er in een onverstaanbare taal tegen hen worden gesproken. Dat zal gebeuren als de legers van Assyrië – mensen die een vreemde taal spreken – het land zullen binnenvallen. Paulus haalt de verzen 11-12 aan in verband met de tongentaal waarop de Korinthiërs zo trots zijn. Hij zegt dat de talen een teken zijn voor de ongelovigen (1 Kor. 14:21-22a). Die ongelovigen blijken dan de Israëlieten te zijn, want Paulus haalt dit vers uit Jesaja aan. Dat is voor ons een belangrijke aanwijzing hoe het met 'het spreken in talen' zit.

Verzen 14-19. Het afvallige volk van God heeft heimelijk

met Egypte – door Jesaja ‘de dood’ en ‘het rijk van de dood’ genoemd – een verbond gesloten om zich tegen Assyrië te kunnen verweren (vers 15). Wanneer Assyrië als ‘de [alles] wegspoelende gesel’ (Jes. 10:5) komt, hebben ze een schuilplaats. Ze leveren zich liever aan leugen en bedrog uit dan dat ze hun vertrouwen op de HEERE stellen. In tegenstelling daarmee wordt de godvrezende gewezen op een onwankelbare grondslag, dat is Christus Zelf (vers 16; vgl. Luk. 6:46-49).

Verzen 20-22. Het vreemde werk van de HEERE is dat Hij zal opstaan om de vijanden te steunen tegen Zijn volk. Hij zal Zijn eigen volk behandelen alsof het Zijn vijanden betreft. Dat is een ongewone daad.

Gods werk is wijs

Verzen 23-29. Hier spreekt de HEERE door middel van een gelijkenis tot de enkelingen die trouw zijn gebleven in de tijd van grote nood. Hij gebruikt het beeld van een landman (vgl. 1 Kor. 3:7-9). De landman, de boer, is hier een beeld van de HEERE. Zijn land stelt het volk Israël voor. De harde grond is het afvallige deel van het volk. De ploeg zijn de Assyriërs. De verschillende zaden zijn de verstrooide stammen van Israël, die opnieuw in het land Israël geplant zullen worden. Bij het proces van ploegen, zaaien en oogsten is alles gericht op de vrucht. God bewerkt met Zijn wijze manier van doen die vrucht voor Hemzelf in de Zijnen (Hos. 14:9b).

KERST

EEN BOODSCHAP UIT JOHANNES 1

Johan Schep

Het is weer zover dat we met elkaar de geboorte van Christus herdenken. Ja, de Heere Jezus kan niet groter worden, en daarom is Hij heel klein geworden. De verlangende uitroep van koning Solomo is dan uiteindelijk toch uitgekomen (vgl. 1 Kon. 8:27). Hoe zou God op aarde kunnen wonen? De heerlijkheid van de Heere had eens in de tabernakel en later in de tempel vertoefd (Ex. 40:34; 1 Kon. 8:10-11), maar als gevolg van de ongehoorzaamheid van het volk verliet de Heere de tempel (Ezech. 9:3; 10:4, 18; 11:22-23). Dan opeens in de volheid van de tijd kwam Gods heerlijkheid in Zijn Zoon hier op aarde (Gal. 4:4-7). Ja, Zijn oorsprongen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid (Mi. 5:1-2).

In de evangeliën zien wij dat Hij gekomen is in vier karakters: als Koning, als Knecht, als Mens en als God. Hij is een Koning zoals geen ander, en dat vind je in Mattheüs 1. Hij is de enige Jood vandaag die een legaal geslachtsregister heeft! Hij koos ervoor als de Koning van de Joden te worden geboren, want het heil is uit de Joden (Joh. 4:22). En dan vinden we in Lukas dat Hij als Mens geboren is, en daar gaat het geslachtsregister helemaal terug naar Adam (Luk. 3:38). Daar zien we hoe, waar en in welke omstandigheden de Heere Jezus geboren wilde worden. En dit alles was jaren daarvoor reeds geprofeteerd!

Aan de ene kant is de Mens geworden Zoon van God zo gewoon, aan de andere kant zo ongewoon. Ook al benadrukt Johannes dat de Heere Jezus voor 100% God is, toch zien we

Hem daar ook voor 100% als Mens. Kijk maar in Johannes 4:6-8, waar Hij vermoeid en dorstig is. In Johannes 11:33-35 grijpt het verdriet over de dood van Lazarus Hem zo aan, dat Hij ook gaat huilen. Op het kruis had Hij dorst en stierf Hij (Joh. 19:28-30).

Het evangelie van Johannes is het laatst geschreven evangelie en het doel is Hem te beschrijven als de Zoon van God. De natuurlijke mens verheft zichzelf, maar de Heere Jezus heeft Zichzelf vernederd om onder ons te komen wonen. Johannes hoorde hiervan en vandaar hoofdstuk 1:1, 14 van zijn evangelie. Het Woord was God Zelf, maar het is vlees geworden. Wie Hem heeft gezien, heeft de Vader gezien (Joh. 14:9). In het begin schiep God de hemelen en de aarde (Gen. 1:1). Maar in Johannes 1 zien we dat alle dingen geworden zijn door het Woord. Hij wordt in de hemel als Schepper en Verlosser geëerd (Openb. 4 en 5; Kol. 1:16). Ja, Hij zegt Zelf dat Hij er al was, voordat Abraham geboren werd (Joh. 8:58).

Het eerste scheppingswoord gaat over het geschapen licht, maar het openen van Gods Woord verspreidt geestelijk licht (Ps. 119:130). De Heere Jezus kon zeggen: Ik ben het licht van de wereld (Joh. 8:12). In Hem was leven, en het leven was het licht van de mensen (Joh. 1:4). Door het geloof in Hem ontvangen wij geestelijk licht en nieuw leven, Zijn opstandingsleven (Ef. 2:1-10; Kol. 1:27-28). De Heere Jezus zegt Zelf dat Hij is gekomen om ons leven te geven, ja, leven in overvloed (Joh. 10:10). Dat is de sleutel, en dit woord wordt 36 keer gebruikt.

Er zijn tenminste vier voorwaarden om leven in stand te kunnen houden:

- Er is licht nodig, want als het altijd donker was zou alles dood gaan;
- Er is lucht nodig en zuurstof;
- Er is water nodig;
- Er is voedsel nodig.

De Heere Jezus komt ons hierin tegemoet en voorziet in die behoeften (zie Mal. 4:2; Joh. 3:8, 20; 4:10, 13-14; 7:37-39; 8:12). Natuurlijk moeten we ook Mattheüs 1:21 noemen, want die profetie kreeg Jozef te horen over de Heiland:

Hij zou Zijn volk redden van hun zonden; en dat zien we gebeuren op het kruis, waar Hij voor ons tot zonde is gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem. Dit schrijft Paulus aan de Korinthiërs (2 Kor. 5:21). En 700 jaar eerder sprak Jesaja al over de lijdende Knecht van de Heere (Jes. 53). Negenentwintig profetieën werden toen op één dag vervuld.

Dan zien we het verschil tussen licht en duisternis. Er moet scheiding zijn tussen die twee (Joh. 1:5; 2 Kor. 7:1; Ef. 4:22). Wij zijn nog wel in de wereld, maar niet meer van de wereld. Wij weten dat er een constant gevecht is tussen het licht en de duisternis, en dat beïnvloedt ons handelen (Joh. 3:16-19). Als we de Heere Jezus toebehoren, zijn wij kinderen van het licht (Joh. 12:35-36). Het is geweldig dat te gaan ervaren (2 Kor. 4:3-6). Zo is het heerlijk om Kerst te vieren, want de nadruk ligt erop dat het licht het van de duisternis heeft gewonnen. De Heere Jezus brengt die werkelijkheid tot stand (Luk. 1:78-79). Ik weet nog van de oorlog in Israël in 1973, toen alles donker was; dat was niet normaal. Een lichtpuntje verdrijft altijd de duisternis, en de letterlijke vertaling van Johannes 1:5 is dan ook dat het licht blijft schijnen.

Er waren twee hemellichten, het grote licht voor de dag en het kleinere voor de nacht. We weten dat de maan zijn licht ook van de zon krijgt. Het licht werd gegeven om te *heersen*. De Heere regeert in ons leven door Zijn Woord, en dit brengt licht. Zo komt de Heere Jezus dichterbij. Hier zien we hoe belangrijk het is om het Woord te lezen, opdat de duisternis verdwijnt en wij met Hem de mogelijkheid hebben om nu reeds te overwinnen. Onderschat de geestelijke strijd niet (Ef. 6:10-18); hiertoe moeten wij constant met Zijn Geest zijn vervuld (Ef. 5:18).

Wij zullen als kinderen van God in het leven heersen, maar dat betekent nu te *dienen* zoals de Heere Jezus diende (Mark. 10:45). Onze goede werken heeft God tevoren al bereid, en het is dan ook Zijn werk en de vrucht van Zijn Geest (Gal. 5:22-23). Dan krijgt Hij ook alle eer. Wij zijn slechts instrumenten waardoor Hij Zijn leven kan openbaren. Het andere sleutelwoord is het woord *getuige*, en 1 Johannes 1:1 vertelt ons wat een getuige is. Een getuige vertelt wat hij of zij heeft gezien, gehoord of gevoeld. Dat kunnen wij allemaal (vgl. 1 Petr. 3:15).

Johannes de Doper zei van zichzelf: Ik ben het licht niet. Hij wijst als getuige altijd op het ware Licht, en dat is het vleesgeworden Woord – de Heere Jezus, vol van genade en waarheid. Johannes is een van de belangrijkste personen uit het Nieuwe Testament. Hij wordt maar liefst 89 keer genoemd, en hij had het voorrecht de Heere Jezus onder het volk Israël te introduceren. Hij mocht Hem fysiek aanwijzen als het Lam van God. Johannes diende anderhalf jaar en toen werd hij onthoofd. Hij deed nooit een wonder, maar sprak wel altijd de waarheid aangaande de Heere Jezus.

Daaruit blijkt wat belangrijker is, want jaren na zijn sterven had zijn getuigenis nog steeds invloed en kwamen er mensen tot geloof in de Heere Jezus (Joh. 10:41-42). Mozes was de middelaar van het oude verbond, en zijn eerste wonder was water in bloed veranderen, d.i. de bediening van de dood. Maar de Heere Jezus veranderde water in wijn, met de kleur en de smaak van vreugde en blijdschap. Door Mozes is de wet gegeven, maar de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden. Hij heeft de wet vervuld (Rom. 10:4), en vanuit Zijn volheid hebben wij genade op

genade ontvangen. Dat gebeurde onder het oude verbond nooit zo (Joh. 1:16-17).

Het evangelie van Johannes openbaart de Heere Jezus als het Woord, de Logos. Niemand had tot Zijn geboorte God gezien, en daarom waren de engelen ook zo enthousiast. Want toen ze het Kind in de kribbe zagen liggen, zagen ze voor het eerst Wie God was. Christus zegt Zelf: Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien (Joh. 14:9). Wat wordt Kerst dan toch mooi! Denk nog even met mij mee! Hij kwam uit de tegenwoordigheid van de Vader en nam de menselijke natuur aan, opdat wij leven uit God zouden kunnen ontvangen. Hij werd de Zoon des mensen, opdat wij zonen van God genoemd kunnen worden. Hij bracht als Kind een Koning tot ontsteltenis, en als jongen van twaalf jaar theologen tot verbazing. Hij heerste als Mens over de natuur, liep over de golven en bracht de woedende baren tot grote stilte. Hij heeft nooit een boek of een lied geschreven, maar er is niemand over Wie zoveel boeken en liederen zijn geschreven.

Hij kan alle mogelijke conflicten oplossen. Hij kan alle mogelijke ziekten genezen. Hij was rijk en is ter wille van ons arm geworden. Zo arm dat Hij sliep in een voederbak, dat Hij het meer overstak in de boot van iemand anders. Zo arm, dat Hij reed op een geleende ezel, dat Hij begraven werd in het graf van een ander. De grote Schepper werd een klein Kind. Denk daar eens aan. Hij had Maria geschapen. Hij had de ezel geschapen waar Hij later op reed. Hij had de boom laten groeien, waarvan het hout werd gebruikt voor het kruis waaraan Hij stierf. Grote mannen zijn verschenen en verdwenen in het graf. Zijn graf liet Hij leeg achter, en Hij blijft steeds door leven en dienen. Herodes kon Hem niet doden. De dood kon Hem niet overwinnen. Het graf kon Hem niet vasthouden. Zo is mijn geliefde Heer. Ja, zo is mijn Vriend. Hij blinkt uit boven tienduizenden (Hoogl. 5). Dat is mijn Verlosser, geldt dat ook voor u?

Bron: U is heden de Heiland geboren; Een bundel kerstmeditaties. OudeSporen 2021; ISBN/EAN 978-94-91797-55-2